

Halász Aladár

(Répceszemere, 1921. szeptember 5. – Budapest, 2012. április 19.)

Bedő-díjas erdőmérnök, közgazdász, kiemelkedő szakíró, a Pro Silva Hungariae- és az Ember az erdőért-díjak birtokosa, az OEE Tiszteletbeli tagja

Kitűnő minősítésű erdőmérnöki oklevelét 1943-ban szerezte meg. Éppen csak munkába állt a főiskola útépitési tanszékén, máris a nyugati frontra vezényelték. Szolgálatá során, majd a hadifogságban kiválóan megtanult angolul, amit egész pályafutása alatt eredményesen kamatoztatott. Hazatérése után a Balassagyarmati és a Szombathelyi Erdőgazdaságnál szerzett üzemi gyakorlatot. Később a soproni szakiskolában tanított, műszaki és matematikai tankönyveket szerkesztett. 1949-ben az ország öt legjobb erdőmérnökének egyikeként a Tervhivatalba került. Itt munkájuk eredményeként megakadályozták a fakitermelések esztelen mértékű fokozását – sőt elfogadtatták, hogy a háborús erdőpusztítások sebeinek begyógyítása jelentős erőforrásokat igényel. E minden korábbi elképzelést felülmúló program új szakmai távlatokat, korszakot nyitott, amit sokan, világnézeti különbség nélkül az erdőművelés aranykorának tekintenek.

A következő, nagy hatású évtizedben Halász Aladár az Országos Erdészeti Főigazgatóság főigazgató-helyetteseként, a Tervfőosztály vezetőjeként, majd a MÉM Erdészeti és Faipari Osztályának vezetőjeként dolgozott. Az erdőgazdálkodás országos szintű tervezésében leginkább jártas szakemberek egyike volt. Megteremtette a korszerű üzemtervezés hátterét, kidolgozta a fatermelés és -forgalmazás nemzetközi statisztikai rendszerét, sémákat adott a vállalati tervezéshez, megalapozta a valuta- és az árrendszer szabályozását az akkori gazdasági környezetben.

Az ő nevéhez is fűződik az Erdőfenntartási Alap létrehozása és több évtizedes működtetése. Szakmai tekintélye és nyelvtudása révén részt vehetett az EGK és a FAO erdészeti bizottságaiban, majd 1975-ben megválasztották a FAO Erdészeti Bizottsága elnökének, ami az egész magyar erdészet számára is komoly elismerés volt. Hét évtizeden át az Országos Erdészeti Egyesület hűséges tagja volt, a Gazdasági Szakosztály megalapítása hozzá kapcsolható – ezen túl az OEE egyéb fórumain is kezdeményezte az újabb üzemgazdasági, technológiai ismeretek megvitatását, alkalmazását. A Szeniorok Tanácsának köztisztelői tagjaként is aktív szerepet vállalt.

Az OEE Bedő Albert-émlékérmét 1969-ben vette át, majd az Ember az erdőért alapítványi díjat, amelyet 2010-ben az Egyesület legnagyobb elismerése, a Tiszteletbeli Tagsági Díszoklevél követett.

A miniszteri kitüntetések közül 2004-ben megkapta a Pro Silva Hungariae-émlékérmét, majd 2011-ben az Életfa-émlékplakett arany fokozatát vehette át

Főbb munkái: *A magyar erdészet 70 éve számokban (1920–1990), Erdészeti adattár, Faárrendszereink és az erdőművelés finanszírozási rendszerének történeti áttekintése (1945–1990), Angol-magyar és magyar-angol erdészeti, vadászati és faipari műszaki szótár, Erdészettörténet a visszacsatolt országokról (1938–1944).*

Sírhelye: Halász Aladár sírja a Budapesten, a Farkasréti temetőben található.

Haják Gyula

(Budapest, 1924. május 12. – Budapest, 2015. augusztus 14.)

Bedő-díjas erdőmérnök, minisztériumi osztályvezető, az erdészeti műszaki fejlesztés kiemelkedő alakja, az OEE Tiszteletbeli tagja

Haják Gyula 1952-ben diplomázott Sopronban, az akkori Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karán. Szakmánk műszaki, mérnöki oldala vonzotta. Az egyetemi évek után Pusztavámom üzemegegyeztető-helyettes, majd Székesfehérváron az erdőgazdasági egyesülés műszaki osztályának dolgozója, később az Erdőgazdasági Építőipari Vállalatnál építésvezető. 1954-től az Országos Erdészeti Főigazgatóság Műszaki Beruházási Főosztályán, majd 1967-től a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztériumban dolgozott különböző, de mindig a műszaki területhez kötődő beosztásokban. 1979-től vezette a MÉM Erdészeti és Faipari Hivatal Műszaki Fejlesztési Osztályát, ahonnan 1984-ben vonult nyugdíjba. Nyugdíjasként is még több mint húsz évig, 2005 végéig aktívan dolgozott különböző erdészeti szervezetek alkalmazásában.

Nagy szerepe volt abban, hogy a lehetőségekkel élve magas színvonalú műszaki minőségben nőtt az erdei feltáróút-hálózat. Támogatta az erdőfeltárás tervezésének intézményesített rendszerét. Országszerte részt vett az erdőgazdaságok építési beruházásainak előkészítésében, engedélyeztetésében. A nagy jelentőséggel bíró Szállítási Tanácsban következetesen képviselte az erdészet érdekeit. Közreműködésével sikerült az Állami Erdei Vasutakat rendezett és működőképes formában az állami erdőgazdaságok kezelésében fenntartani. A kisvasutak faanyagszállítási funkciójának visszaszorulásakor aktívan segítette a turisztikai funkcióknak megfelelő átalakításokat, a kisvasutak profilváltását.

Nemzetközi kapcsolatainak legfontosabb állomása a FAO/ECE/ILO (Élelmiszerügyi és Mezőgazdasági Világszervezet/Európai Gazdasági Bizottság/Nemzetközi Munkaügyi Szervezet) vegyesbizottság munkájában való részvétel volt. Minisztériumi munkája során – kiváló nyelvtudásának is köszönhetően – több országnak volt relációfelelőse, 1972-ben az ő szervezésében valósult meg a nemzetközileg is nagy sikerű Erdőfeltárási szimpózium.

Haják Gyula 1952 óta volt az Országos Erdészeti Egyesület tagja. Szakmai és egyesületi munkáját 1987-ben Bedő Albert-díjjal ismerték el, míg a 2014-es soproni Vándorgyűlésen az Egyesület legmagasabb kitüntetését, az Örökös Tagsági Díszoklevelet vehette át. Az Országos Erdészeti Egyesületben az Erdőfeltárási és az Erdei Vasutak Szakosztálya, majd a Szeniorok Tanácsa munkájában vállalt folyamatosan aktív szerepet. Az Erdőfeltárási Szakosztálynak 1959-74 között, az Erdei Vasutak Szakosztályának 1975-79 között titkára volt, míg az ezredforduló után a Szeniorok és Tiszteletbeli Tagok Tanácsának titkáráként tevékenykedett.

Sírhelye: hamvait a Magyar Szentek Temploma urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra 2015. augusztus 24-én (Budapest XI., Magyar Tudósok körútja 1.).

